

Čís. 14903.

Žádá-li věřitel exekuci dražbou přístupem k určitému dražebnímu řízení, jež nebylo dosud zavedeno, jest návrh exekuční vyříditi jako návrh na zahájení samostatného řízení dražebního.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R I 4/36.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající straně exekuci nucenou dražbou nemovitostí, připsaných povinným Hugovi a Růženě R-ovým rovným dílem do vlastnictví, a to přístupem k dražebnímu řízení vedenému jiným vymáhajícím věřitelem pod jiným číslem spisovým, ačkoliv proti povinné Růženě R-ové v té době žádné reálné řízení v běhu nebylo. R e k u r s n í s o u d na rekurs povinné Růženy R-ové změnil usnesení prvního soudu tak, že návrh exekuční proti ní zamítl, odůvodniv to tím, že exekuce přístupem k dražebnímu řízení proti ní povolena býti nemohla a na samostatnou exekuci nucenou reální dražbou návrh exekuční nezněl, nýbrž jen na exekuci přístupem.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu, pokud jde o povinnou Růženu R-ovou, nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Je sice pravda, že prv ý s o u d neměl proti Růženě B-ové povolovati exekuci přístupem, avšak není správný názor, že exekuční návrh musí býti zamítnut. Nucená dražba nemovitostí a přístup k ní nejsou dva různé druhy exekuční. § 139 ex. ř. toliko stanoví, že, pokud jest dražební řízení v běhu, nemůže býti zahájeno pro další vykonatelné pohledávky zvláštní dražební řízení o téže nemovitosti, že všichni věřitelé, kterým se za zahájeného dražebního řízení povolí nucená dražba téže nemovitosti, přistoupí tím k dražebnímu řízení již zahájenému, které musí přijmouti v tom stavu, v jakém jest za jejich přístupu a že od toho času mají táž práva, jako kdyby řízení bylo k jejich návrhu zahájeno, a že exekuční soud zpraví věřitele, který navrhl dražbu, že a k jakému zahájenému řízení přistoupil. Z toho jde na jevo, že stačí, když věřitel navrhne exekuci dražbou nemovitostí, a že náleží soudu, aby ji podle stavu věci povolil, pokud se týká provedl buď jako samostatné dražební řízení, nebo jako přístup k dražebnímu řízení již zahájenému. Žádá-li pak věřitel exekuci dražbou přístupem k určitému dražebnímu řízení a není-li řízení to ani jiné dražební řízení v běhu, jest návrh exekuční vyříditi jako návrh na zahájení samostatného řízení dražebního. Ostatně dovolací rekurent ve své exekuční žádosti navrhl exekuci nucenou dražbou nemovitostí a teprve dále uvedl, že nucená dražba oněch nemovitostí byla již povolena pro jiného věřitele pod jiným číslem spisovým a že proto přistupuje k tomuto dražebnímu řízení. Navrhl tedy vedle exekuce přístupem zároveň i povolení dražebního řízení vůbec. Měl býti proto stran povinné Růženy R-ové zamítnut jen návrh na povolení pří-

stupu, nikoli však návrh na povolení dražebního řízení vůbec (rozh. čís. 8906 Sb. n. s.). Vymáhající věřitel navrhuje, aby byla povolena nucená dražba nemovitostí, má sice přiložiti k návrhu knihovni výpis a seznam adres osob, které mají býti o povolení dražby zpraveny (§ 133 ex. ř.), což se v projednávaném případě nestalo, avšak nesplnění této povinnosti není důvodem pro zamítnutí návrhu na povolení vnučené dražby, nýbrž jest na soudě, by z povinnosti úřední, uzná-li to za nutné, nařídil nápravu těchto formálních vad podle §§ 84 a 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř. (rozhodnutí čís. 9040 Sb. n. s.).

Čís. 14904.

K výkladu § 32 (2) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.

»Nabytím práv« podle druhého odstavce § 32 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. není jen nabytí nových práv ve vlastním slova smyslu, nýbrž stačí, že dosavadní práva třetích osob stala se zatím nepochybnými a pravoplatnými.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R I 23/36.)

Usnesením rekursního soudu ze dne 15. dubna 1931 byla změněna usnesení okresního soudu v H. ze dne 16. března 1931 a ze dne 21. března 1931 tak, že byl zamítnut pro nedostatek podmínek § 812 obč. zák. návrh dědiček po zemřelém Ferdinandu N-ovi, Hildy, Erny a nezl. Oty L-ových, aby pro pozůstalost Ferdinanda N-a byl ustanoven separační opatrovník, a bylo ustanoveno, že může býti nakládáno s konty, týkajícími se jmění firmy A. F. a obchodním podílem zůstavitele Ferdinanda N-a na společnost A. a F. N. bez slyšení A. Sch-a. Usnesením téhož soudu ze dne 8. října 1932 bylo zrušeno usnesení okresního soudu v H. ze dne 3. července 1932 z důvodu, že neměl býti zřízen separační, pokud se týče pozůstalostní opatrovník ani v osobě J. Sch-e a to proto, že patří dědicům Ferdinanda N-a, kteří nejsou společníky a tudíž nemohou práva společníků vykonati proti obchodní společnosti A. a F. N. a A. F. nárok dle čl. 130 obč. zák. Proti usnesením těmito podali nynější stěžovatelé dne 17. září 1935 návrh dle § 32 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. na změnu z důvodu, že usnesení ta jsou nesprávná a nevhodná. Usnesením ze dne 30. listopadu 1935 zamítl rekursní soud návrh ten z důvodu, že napadenými usneseními nabyly již třetí osoby práv a to firma A. a F. N. a A. F., jakož i spoludědic Jiří N. Dovolacím rekuresem, správně rekuresem napadají stěžovatelé toto zamítací usnesení tvrdíce, že zmíněné třetí osoby nenabyly nových práv, nýbrž podržely jen práva, jež už dříve měly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stěžovatelky si nesprávně vykládají smysl ustanovení § 32 cit. zák., neboť netřeba nabytí nových práv třetími osobami k nepřípustnosti po-